

Minnesmarken

när dagar driftar döda och evig tycks månens gång
då stämmer sorgesjälar upp i svärtad skymningssång
för solens svunna dagar som nattens nesa flytt
vi sjunger hyllningskväden för allt de har betytt

för barnet nu bortsprunget som en gång varit du
vars storstilade sandslott snart blev gravgårds grus
där bjällerslag blev tunga och tårar stal förväntan
det fjärran flydda barnet leker ännu i din längtan

för vännen som avseglat mot stjärnerikets hamn
där bortburna bjuds att sova i silversmyckad famn
långt från världens väsen han vaggas till sin sömn
och skymtas dig nu endast i avbild aldrig glömd

för flickan som fann frihet i andra ögons glöd
då hon oberört anordnade ditt arma hjärtas död
som allt du tror dig veta om kärlekssvek dig lärt
men då kvällskyla husera ännu dina drömmar bär

de vilar nu i minnesmark av mörkrets makt orörd
nånstans uti vår svarta mylla där helgad är dess börd
för visst verkar ibland välgång finnas endast i den jord
som sinnet har bevarat för att framgräva varma ord

men även minnen vandrat världen en dag för längesen
så låt nya sånger skrivas för dem som stapplar stigen än
och sjung sen också för dessa dagar solens sköna sång
nu när ljustimmar mest drifta och natten den tycks lång

Författaren anathema med Poeter.se id #45356 innehar upphovsrätten